

- b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. ⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?
- c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgique) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Philippe Daras przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-131/09)

(2009/C 153/38)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État (Belgique)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Philippe Daras

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1.5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akty ustawodawcze — takie jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — które ograniczają się do stwierdzenia istnienia „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”, przyznając decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie środowiskowe oraz poszczególne pozwolenia dotyczące czynności i robót wymienionych w akcie ustawodawczym i które „zatwierdzają” pozwolenia, w przypadku których stwierdzone jest istnienie „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”?
- 2) a) Czy art. 1, 5, 6, 7, 8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE ⁽²⁾ oraz dyrektywą 2003/35/WE ⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego wpływu na środowisko naturalne było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaskarżalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?
- b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. ⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

- c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca

1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

- (¹) Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).
- (²) Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).
- (³) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).
- (⁴) Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-132/09)

(2009/C 153/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Eggers i J.-P. Keppenne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że odmawiając pokrycia kosztów wyposażenia i materiałów dydaktycznych dla szkół europejskich, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy porozumienia w sprawie siedziby z 1962 r. w związku z art. 10 WE;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi naruszenie porozumienia zawartego w październiku 1962 r. między Radą Najwyższą Szkół Europejskich a Królestwem Belgii, związane z jego odmową pokrycia kosztów wydatków na wyposażenie i materiały dydaktyczne dla szkół europejskich mających siedzibę na jego terytorium.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi w pierwszej kolejności, że z art. 6 akapit drugi Konwencji określającej statut szkół europejskich z dnia 21 czerwca 1994 r. (¹) wynika, że każde państwo członkowskie obowiązane jest traktować szkoły europejskie jako instytucje oświatowe podlegające jego prawu publicznemu. W konsekwencji szkoły europejskie powinny być finansowane przez belgijskie władze publiczne i korzystać z traktowania odpowiadającego traktowaniu krajowych szkół publicznych, zarówno jeżeli chodzi o pierwsze wyposażenie związane z otwarciem lub powiększeniem danej szkoły europejskiej, jak i w odniesieniu do rocznych kosztów utrzymania i funkcjonowania szkół. Przeniesienie odpowiedzialności za nauczanie w Belgii na poziom gmin nie może usprawiedliwiać odmowy ponoszenia rocznych kosztów funkcjonowania szkół europejskich przez władze belgijskie, ponieważ z utrwalonego orzecznictwa wynika, że państwo członkowskie nie może uniknąć zobowiązań, które na siebie przyjęło, delegując wykonanie tej kompetencji na publiczne jednostki podziału administracyjnego kraju.

W odpowiedzi na zarzuty władz belgijskich Komisja podnosi w drugiej kolejności, że wnioski Rady Najwyższej z posiedzenia w Karlsruhe w maju 1967 r. nie kwestionują w żaden sposób obowiązków finansowych tego państwa jako państwa siedziby.

Przed wszystkim Rada Najwyższa opracowała w Karlsruhe wytyczne dla protokołu do typowego porozumienia z państwami członkowskimi będącymi siedzibami szkół europejskich, a w każdym razie nie miała ona żadnej kompetencji, uwzględniając hierarchię norm, do zmiany porozumienia w sprawie siedziby z 1962 r.

Następnie tej „decyzji” z Karlsruhe nie można w żaden sposób interpretować jako „późniejszego porozumienia lub praktyki stron” w rozumieniu art. 31 ust. 3 lit. a) i b) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, jeżeli chodzi o interpretację porozumienia w sprawie siedziby, ze względu na brak stałych działań i deklaracji, które kwestionowałyby obowiązek finansowy przewidziany w porozumieniu w sprawie siedziby. Liczne dokumenty i płaconości dokonane przez Belgię po 1967 r. potwierdzają poza tym obowiązek pokrywania kosztów wyposażenia i materiałów dydaktycznych dla szkół europejskich.

(¹) Dz.U. L 212, s. 3

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság w dniu 8 kwietnia 2009 r. — József Uzonyi przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve

(Sprawa C-133/09)

(2009/C 153/40)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: József Uzonyi.

Strona pozwana: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve.